

[Holger K. Nielsen]

det er en forudsætning for CD's deltagelse i et kommende samarbejde, at de danske forbehold skal væk, og på Europapolitikens område er der så store forskelle også til De Radikale og Socialdemokratiet, at jeg ikke kan forestille mig, at det samarbejde kan fortsætte.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Nu skal hr. Holger K. Nielsen læse de interview, der er med mig, lidt tættere. Jeg har ikke sammenlignet os med en gøglertrup. Faktisk har jeg sagt, at nogle måske kunne tro det, men det var vi faktisk ikke, for så dygtige til at agere professionelt er vi ikke.

Jeg vil så sige til hr. Holger K. Nielsen, at netop den myte, at det kun skulle være for at holde SF ude, vi gik i regering, er den, jeg også i dag har forsøgt at gennemhulle. Sandheden er jo, at det er af politiske grunde, vi ikke ønsker det. Vi har nogle andre holdninger end SF, og det er jo fair nok.

Jeg er meget glad for og vil gerne takke for det bidrag til CD's valgkamp, som hr. Holger K. Nielsen nu har bidraget med her fra talerstolen; fru Lilli Gyldenkilde gjorde det tidligere i dag. Jeg er lige ved at sige, at jo mere det bliver markeret, at vi har to forskellige holdninger, jo gladere er jeg, for jeg er helt enig i, at det er meget, meget vanskeligt at se SF og CD koble sig sammen i noget, der ligner et tæt samarbejde omkring en regering. Med de meldinger om NATO og om forsvaret, vi har i dag, med de meldinger om Den Europæiske Union og en lang række andre SF-meldinger, må jeg sige, at samarbejdsmulighederne på de områder overhovedet ikke er til at skimte, og det er jo også godt nok.

Men jeg er glad for, at hr. Holger K. Nielsen i dag kan forstå, at vores forskelle er politiske og ikke kun et ønske om at holde nogle parlamentarikere væk fra nogle taburetter.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg vil gerne takke statsministeren for et godt svar på forespørgslen og – i modsætning til hvad andre har udtrykt – adskillige steder også et visionært, anderledes, mere interessant svar end svar på tidligere forespørgsler, vi har oplevet her i Folketinget, synes jeg.

Det er jo uægtelig noget historisk, vi arbejder med her; det kommer vi ikke udenom. Vi

dannede en flertalsregering i januar 1993, og det var forud for dannelsen af regeringen beskrevet, hvilke mål regeringen skulle nå, og hvilke midler der skulle tages i anvendelse – klart og kontant. Og resultaterne er i høj grad nået.

Tidligere på dagen havde vi en debat om udenrigs- og forsvarspolitikken og især EU-politikken, som kunne tyde på, at nogle har den opfattelse, at de mere end andre besidder den rette ånd, det rette initiativ og har det eneste rigtige bud på, hvad der er dansk europæisk politik – det var den tidligere udenrigsministers intervention i debatten, jeg her hentyder til. Men det var jo faktisk sådan, at en af de første og vigtigste opgaver for den nuværende regering, da den tiltrådte, var at samle stumperne op efter den folkeafstemning, som den forrige regering totalt missede i juni 1992.

Ingen er jo i tvivl om, at en af hovedårsagerne til, at det dengang mislykkedes, var denne kolossale overspilning fra ikke mindst den daværende udenrigsministers side i henseende til, hvad de videre perspektiver for Danmark i det EU-politiske samarbejde skulle være.

Det blev bragt på plads igen ikke af den forrige regerings ministre, men af et godt samarbejde mellem Socialdemokratiet, SF og Det Radikale Venstre. Det var om dette forløb, den tidligere statsminister Schlüter udtrykte: Det er vist bedst, at det er sådan, at det er dem, der bringer det på plads.

Det var jo en meget klar konstatering af tilstandene dengang, og det er på det grundlag, som dengang blev skabt, at Danmark nu har fået bragt sit forhold til EF i orden. Jeg synes, det er med til at sætte debatten om EU tidligere i dag lidt i relief.

Efter denne afstemning for et år siden var dette store problem bragt på plads, og straks kom så udspillet, som havde tre hovedelementer i sig, nemlig skattereform, arbejdsmarkeds- og uddannelsesreform og en række initiativer til væksthjælp. Et meget ambitiøst projekt, et projekt, der i det store og hele svarede til, hvad vi som radikale tidligere, mens VK havde regeringsmagten, havde opfordret til at sætte i gang.

Det var sådan, at vi allerede i sommeren 1992 opfordrede til, at man på grund af den stabile situation, der nu var skabt omkring dansk økonomi – især den sikre og varige ten-